

Preek over Mattheus 9,1-8: Blijde boodschap voor volbloed rebellen.

Voorzang: Psalm 43, 1. 2 en 3

Votum en Groet

Zingen: Psalm 43, 4 en 5

Leefregels

Zingen: Gezang 488A, 2. 4 en 5

Gebed bij de opening van het Woord

Zingen: Kinderlied 55 (Vertel het aan de mensen...)

Schriftlezing: Micha 7,18-20 en Mattheus 9,1-8

Zingen: Psalm 130, 2 en 3

Verkondiging van Mattheus 9,1-8

Zingen: Gezang 460

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 14, 1. 2 en 5

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus! Luisteraar!

Waar gaat het verhaal eigenlijk over dat Mattheus ons vertelt?

In sommige Bijbelvertalingen staat er boven: *De genezing van een verlamde*.

Maar dat klopt niet.

Ja, Jezus geneest wel degelijk een verlamde.

Maar dat is niet waar het over gaat.

Het gaat erover dat Jezus zonden vergeeft.

Daar ligt bij Mattheus alle nadruk op.

Daarvoor laat hij allerlei details weg die we in andere evangelieverhalen wel lezen.

Wie vertrouwd is met dit verhaal mist wat bij deze versie van Mattheus.

Dat de vrienden van de verlamde man zo'n stunt uithalen.

Dat ze er niet voor terugschrikken om het dak open te breken.

En hun vriend door het gat voor de voeten van Jezus laten zakken.

Mattheus laat die bijzonderheden weg.

Hij concentreert zich op het hart van de zaak.

Dat is dat Jezus deze man zijn zonden vergeeft.

Vergeving – u bent het toch met me eens dat we het dan over iets heel belangrijks hebben.

Ik denk aan een verhaal van een beroemde schrijver – Ernest Hemingway.

Hij vertelt over een Spaanse vader.

De man had een zoon – Paco.

Ze hadden vreselijk woorden gehad.

Toen was Paco woedend van huis weggelopen – naar Madrid.

Na een tijdje verlangde de vader vreselijk terug naar zijn zoon.

Maar hij wist niet waar Paco uithing.

Toen plaatste hij een advertentie in een grote Spaanse krant.

Paco, ontmoet me dinsdagmiddag om 12.00 uur bij Hotel Montana.

Alles is vergeven.

Je vader.

Maar Paco is een heel gewone naam in Spanje.

En toen de vader op de afgesproken tijd bij Hotel Montana kwam stond het er zwart van zonen, die allemaal stonden te wachten op hun vader.

Hoeveel mensen hebben geen behoefte aan vergeving op menselijk vlak.

Maar als het om God gaat?

Staat dat ook bovenaan ons verlanglijstje?

Dat God ons vergeeft?

Of hebben we daar veel minder behoefte aan?

Is dat misschien ook de reden dat we ons zo verbazen over Jezus?
Over wat Hij doet in dit verhaal?
Komen er een paar mannen met hun verlamde vriend bij Hem.
Is het eerste wat Hij zegt: *Wees gerust, uw zonden worden u vergeven!*
Ik zie de leerlingen al verbaasd kijken.
Geneigd om Hem even aan zijn mouw te trekken.
Meester, U ziet toch wel dat de man verlamd is?
Zou U dáár niet wat aan doen?
Die man en zijn vrienden kwamen met een medisch probleem.
Wij zouden toch raar opkijken als onze orthopeed ons aan boord kwam met een verhaal over ethiek o.i.d.?

Maar Jezus ziet heus wel die verlamde benen van die man daar voor hem.
En het is echt niet zo, dat dat Hem niks kan schelen.
Zijn bewogenheid met menselijk lijden in al zijn vormen staat buiten kijf.
Maar Jezus ziet gewoon dat bij deze man zijn zonde een groter probleem is.
En Hij geeft daar dan ook meteen voorrang aan.

Ik denk dat het wat van ons zelf zegt als we daar verbaasd over zijn.
Zou dat kunnen komen omdat zonde voor ons eigenlijk zo'n serieus probleem niet is?
Wie neemt vandaag zonde nog serieus?
Zonde als het kwetsen van God?
Áls mensen al in God geloven, dan geloven ze vaak dat God hen wel okay vindt.
Dat er bij God in de hemel zeker een plaatsje is voor hen.
Waarom niet?
Als je toch netjes en fatsoenlijk leeft?
Als je anderen geen vlieg kwaad doet?
Wat kan God op ons tegen hebben?

Ook onder christenen sluipt dit denken binnen.
Misschien dat we in theorie nog wel toegeven dat we Gods liefde niet verdienen.
Maar om dat ook echt te geloven.
Hoeveel kerkmensen krijgen niet steeds meer moeite met Jezus' lijden.
Dat Hij aan het kruis moest sterven voor onze zonden.
Hebben we het dan echt zo bont gemaakt?

Maar neem nu eens aan dat ik voor 90% voldoe aan Gods normen.
Dat zou toch geweldig zijn – of niet soms.
Dat ik bij God een negen haal!
Maar weet u – het grote probleem is die 10%!
Dat ik voor 10% niet doe wat God van me vraagt, maar mijn eigen kop volg.
Dat ik voor 10% zelf uitmaak hoe ik leef. **1**
Dat betekent wel dat ik niet voor 10% een rebel ben tegen God, maar voor 100%.
Want als mij dat beter uit komt zet ik God buiten de deur en ga ik mijn eigen gang.
Als het mij beter past kies ik mijn eigen weg.
In feite betekent dat dat ook die 90% niets waard is.
Want ik doe eigenlijk alleen wat God wil als het mij zelf goed uitkomt.
En als wat ik wil toevallig overeenkomt met wat God wil doe ik wat God wil.
Maar dan stelt die 90% helemaal niets voor.
Ik ben voor 100% een opstandeling.

Beseffen we wat dat betekent?
Opstandeling te zijn tegen Hem die de wereld maakte en regeert?
Opstandeling te zijn tegen Hem die óns gemaakt heeft en ons het leven geeft?
Beseffen we hoe diep we daarmee de majesteit van God beledigen?
Beseffen we dat dit werkelijk ons grootste probleem is?

Ons grootste probleem zijn niet onze ziekten en gebreken.
Zeker, die kunnen vreselijk zijn.
Maar met goeie medische hulp en zorg zouden we voor een groot deel geholpen zijn.
En als stress en psychische belasting het grootste kwaad waren zouden we gebaat zijn met goeie therapeuten en psy-

chiaters.

Maar dat is allemaal niet wat ons het meest beschadigt.

Ons werkelijke probleem is onze breuk met God.

Onze taaie rebellie tegen Hem.

Als God met ons handelt zoals we verdienen is het voor ons over en uit.

2

Niet alleen christenen kunnen hiermee worstelen.

Ik denk aan wat ds. Buskes ooit vertelde in één van zijn boeken.

Ds. Buskes was in de vorige eeuw Hervormd predikant in Amsterdam.

Daar deed hij ontzettend veel om het evangelie ook aan buitenkerkelijken te vertellen.

Om dat te bereiken ging hij graag in debat met tegenstanders van het christelijk geloof.

Zo was hij eens op een avond van het Humanistisch Verbond.

Daar kruiste hij de degen met een vertegenwoordiger van deze richting.

Tijdens dat gesprek stelde een oude man uit de zaal een vraag aan beide sprekers.

Deze man was zelf ook humanist.

Zijn vraag was: *Wat moet ik met mijn schuld?*

Hij beseftte aan het eind van zijn leven te staan.

Hij beseftte ook dat hij over het geheel genomen tekort geschoten was.

Hij was niet geweest wie hij had moeten zijn.

In al zijn relaties voelde hij dat hij had gefaald.

Wat moet ik met mijn schuld?

Het antwoord van de man van het Humanistisch Verbond luidde: *Compenseren.*

Proberen het weer goed te maken.

Schuld moet je vereffenen.

Maar wat moet je met zo'n antwoord aan het eind van je leven?

Wat valt er dan nog goed te maken?

Neem die vier jonge mensen die vorige week in Wapenveld tegen een boom reden.

Mogelijk opgejaagd door een groepje andere jongelui.

Als het echt dood door schuld is – hoe maak je zoiets ooit weer goed?

Als jij en je klas een medeleerling hebben kapot gepest – hoe maak je dat weer goed?

Je zus stierf en die lelijke dingen die je tegen haar gezegd hebt heb je nooit weer teruggenomen.

En nu kan het niet meer.

Hoe maak je dat weer goed?

Schuld moet je weer goed maken.

Buiten het evangelie om is dat het laatste woord dat over schuld kan worden gezegd.

Maar het is wel een verplétterend woord.

Want iedere dag maken we onze schuld niet kleiner, maar groter.

Ook met het meest toegewijde leven van vandaag veranderen we niets aan onze schuld van gisteren.

Heel ons leven blijft belast met ons verleden.

Want ons verleden is niet te vereffenen.

Juist omdat het ons verleden is.

Schuld is niet te vereffenen!

En wie niet oppervlakkig leeft lijdt daar onder.

Maar Jezus komt met de oplossing.

Wees gerust, uw zonden worden u vergeven.

Nee, Jezus heeft echt wel in de gaten heeft waarvoor die man bij Hem is gebracht..

Maar Hij grijpt naar het grootste probleem voor die man.

Zijn schuld tegenover God.

Wees gerust, uw zonden worden u vergeven.

Die woorden slaan daar in als een bom.

Daar zitten in dat huis in Kafarnaüm ook een paar schriftgeleerden.

Ze zijn diep geschokt.

Hier gebeurt iets ongehoords.

Wie kan zonden vergeven, dan alleen God?

Jezus matigt zich iets aan, wat alleen God kan doen.
Dit is godslastering!
De verontwaardiging moet van hun gezichten af te scheppen zijn geweest.

Maar wees eerlijk, is hun verontwaardiging niet heel goed te begrijpen?
Iemands zonden vergeven – wat is dat eigenlijk?
Heel concreet een bepaalde persoon
in bepaalde levensomstandigheden
met zijn zondig en schuldig verleden,
zijn zonden vergeven - wat doe je dan precies?

Stel u voor – iemand heeft u iets heel ergs aangedaan.
Enorm gekwetst.
Een vreselijk verhaal over jou verteld waar niets van klopt.
Je bent er helemaal kapot van.

Dan kom ik er bij.
En ik zeg tegen die ander, die dat gedaan heeft:
Wees maar gerust, ik vergeef jou wat je verkeerd hebt gedaan!

Dan zegt u toch tegen mij: *Waar bemoei je je mee?*
Wie is hier gekwetst?
Jij of ik?
Ik toch zeker?

Wie heeft het recht om te vergeven?
Toch alleen diegene die gekwetst is?

Wie is Jezus dat Hij zomaar iemands zonden vergeeft?
Dat kan Hij alleen maar doen als Hij zelf de persoon is, die gekwetst is.

Precies – en daar gaat het ook om.
Wie is Jezus dat Hij zonden vergeeft?
Hij is als God zelf, die door die zonden geschoffeerd is.
De schriftgeleerden hadden feilloos door, dat Jezus dat claimt te zijn.
Dan treed je op als God die hier op aarde iemand vrijspreekt of veroordeelt.
Iemand zijn zonden vergeven is tot die persoon zeggen:
Ik verklaar en betuig dat het weer goed is tussen God en jou.
De breuk tussen God en jou is geheeld.
God heeft je volledig aanvaard.
God houdt met jouw schuldig verleden geen rekening meer.

Dat gaat de schriftgeleerden te ver.
Dat God zonden vergeeft, natuurlijk – dat geloven zij ook.
Eens – op de jongste dag, dan zou het oordeel worden uitgesproken.
Maar hier waagt een mens van vlees en bloed het zomaar
nu al op aarde (vs. 6)
aan een concrete persoon in een concrete situatie het heil van de zondevergeving aan te bieden.
Hier waagt iemand wat tot nu toe niemand ooit waagde.
Mozes niet.
De profeten niet.
Zelfs de Hogepriester niet.
Hier loopt iemand op Gods oordeel vooruit.
Hier gaat iemand zitten op Gods rechterstoel.
En wat is dat anders dan Godslastering!

De schriftgeleerden zijn diep geschokt.
Maar dit is ook schokkend.
Dat een mens zich zoiets aanmatigt!

Jezus matigt zich iets aan wat alleen God kan doen – iemands zonden vergeven.
Ze zijn terecht geschokt.
Tenminste, als het niet waar is.
Als Jezus niet als God zelf is.

Dat is de vraag in geding: Kan Jezus wel zonden vergeven?
Het is één ding om dat te beweren.
Maar het is wat anders om dat ook waar te maken.

Jezus onderkent wat de schriftgeleerden denken.
En Hij zegt: *Wat is gemakkelijker, te zeggen: "Uw zonden worden u vergeven"*
Of: *"Sta op en loop"*?

Nou ja, dat eerste lijkt het gemakkelijkste.
Het is makkelijker om te zeggen: *Uw zonden worden u vergeven*.
Wie controleert dat?
Als je zegt: *Sta op en loop!* – en er gebeurt dan niets.
Dan sla je natuurlijk een modderfiguur.

Goed, zegt Jezus.
En Hij richt zich nog eens tot de verlamde man voor zijn voeten.
Dan zeg Ik nu tegen jou: Sta op en loop!
En zowaar – de man komt in de benen.
Voor de ogen van heel de verbaasde menigte wandelt hij het huis uit.
Wat Jezus onopgemerkt heeft gedaan in de geestelijke wereld
illustreert Hij met het wonder in de lichamelijke wereld.
Ik zal u laten zien, zegt Jezus.
Ik zal u laten zien dat Ik volmacht heb om op aarde zonden te vergeven.

Ja, maar wat is echt gemakkelijker voor Jezus?
Zonden vergeven?
Of ziekten genezen?
Niet alleen maar zéggan dat Hij zonden vergeeft.
Maar het ook daadwerkelijk doen?
Wat is gemakkelijker voor Jezus?

Dat Jezus zonden vergeeft – wat heeft Hem dat enorm veel gekost.
De mensen die de genezing van de verlamde zagen waren enthousiast.
De *halleluja's* waren niet van de lucht.
Maar ze beseffen niet de prijs die Jezus heeft betaald.

Misschien hebben sommigen van hen er later met de neus bovenop gestaan.
Op Golgotha.
Toen Hij aan dat afschuwelijke kruis hing.
Maar hebben ze het toen begrepen?

Misschien later.
Door de verkondiging van de apostelen.
Dat de vergeving – ook van hun zonden – alleen zo kon gebeuren.
Dankzij die dood van Jezus aan het kruis.

Maar wat heeft het één dan met het ander te maken?
Wat heeft Jezus' dood aan het kruis te maken met de vergeving van mijn schuld?

Dat heeft te maken met onze rebellie. 3
Weet u wel – die 10% of meer, waarin we zelf ons leven uitstippelen.
Maar die in wezen neer komt op 100% procent rebellie.
Daarmee verspelen we ons leven.
Want rebellie tegen Hem die ons het leven geeft kóst ons dat leven.

Maar Jezus geeft zijn leven in onze plaats.
Dat is ongehoord.

Hebt u de film *The Last Emperor* wel eens gezien? 4
Die film gaat over de laatste keizer die China heeft gehad.
Als peuter van drie jaar kwam hij in 1909 op de keizerlijke troon.
De film vertelt over het leven van deze keizer vanaf zijn kleuterjaren.
De jonge keizer groeit op in een enorm luxe leven.
Wel duizend dienaren staan klaar om te vliegen op zijn wenken.

Op een gegeven moment vraagt iemand hem: *Wat gebeurt er als u iets fout doet?*
Als ik iets verkeerd doe wordt iemand anders er voor gestraft, zegt de jonge keizer.
Om te laten zien wat er dan gebeurt gooit hij een vaas op de grond.
En meteen krijgt één van de dienaren een pak slaag.

Het kruis van Jezus is hiervan het complete spiegelbeeld.
Als de knechten van koning Jezus iets verkeerd doen, wordt Hij gestraft.
Wij maken de boel stuk.
En onze Koning wordt geslagen. 5

Wat een geweldige boodschap is dit.
Een blijde boodschap voor rebellen.
Mattheus legt hier terecht de nadruk op in zijn verhaal over de verlamde man.
Hier gaat het om.
Dat Jezus, de Mensenzoon, macht heeft om uw en jouw en mijn zonden te vergeven.
En dat Hij daar zijn leven voor over had.
Elke zonde die Hij vergaf brengt Hem dichterbij zijn kruisdood.

Dat is een boodschap die buiten de kerk niet gehoord wordt.
En een rijker boodschap is er niet.
God vergeeft.
Jézus vergeeft.
Dankzij het kruis op Golgotha.
Dat maakt het leven mogelijk.

Wie het waagt met Jezus, die kan opademen.
In het evangelie mag u horen, wat die Spaanse vader schreef in die advertentie:
Alles is vergeven.
Je Vader.
En het stond zwart bij de genoemde plaats van ontmoeting.
Laat het ook zwart staan daar waar God u en jou wil ontmoeten.
Aan de voet van het kruis van Golgotha. AMEN.
21-01-2007